

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/45/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6723204633
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6723204633.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcu: A. B., IČO: XX XXX XXX, so sídlom C. D. XX, XXX XX B. proti žalovanému: E. A. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom B., G. XX, zast.: H. I. J. J. D. D., IČO: XX XXX XXX, so sídlom D. XX, XXX XX K. K., o zaplatenie 53.953,82 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6C/29/2023 zo dňa 11. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6C/29/2023 zo dňa 11. marca 2025, p o t v r d z u j e .

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 53.953,80 Eur s príslušenstvom zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok II.). Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorú žalobca odôvodnil tým, že žalobcovi ako žalovanému bola rozhodnutiami súdov (rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/156/2007-1548 zo dňa 15. 08. 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/59/2018 - 1671 zo dňa 26. marca 2019) uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 83.684,28 Eur s prísl. a sumu 34.687,74 Eur s prísl. ako náhradu za trvalé obmedzenie vlastníckeho práva žalovaného (v uvedenom konaní žalobcu). Pri posudzovaní finančnej náhrady súd zohľadnil skutočnosť, že nehnuteľnosti žalobca nadobudol pred vznikom zákonného obmedzenia, boli zmarené jeho legitímne očakávania, že nehnuteľnosti využije na výstavbu rodinných domov, že svojou povahou ide o trvalé obmedzenie znižujúce hodnotu nehnuteľností, ako aj možnosť ich predaja. Súd zhodnotil, že v danom prípade finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je jednorazová, pričom vychádzal z toho, že ide o majetkové právo osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. K obmedzeniu žalobcu ako vlastníka došlo jednorazovo, na základe platného územného plánu, účinnosťou zákona o pohrebníctve, t.j. 01.11.2005, ktorý určil ochranné pásmo pohrebiska. Odvolací súd zistil primeranú náhradu primerane ujme, ktorú trpí vlastník pozemku, v dôsledku obmedzenia jeho vlastníctva, ktorá pokiaľ ide o rozsah a intenzitu obmedzenia vo výške 59,86 Eur/m². Na základe rozsudku súdu špecifikovaného v bodoch 3 a 4 tejto žaloby A. B. (v predmetnom konaní žalobca) poukázal na účet žalobcu (v predmetnom konaní žalovaného) sumu spolu vo výške 235 417,- Eur (z toho istina vo výške 118 372 Eur a úroky z omeškania vo výške 117 045,60 Eur). Dňa 01.01.2020 nadobudol účinnosť zákon č. 398/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 131/2010

Z.z. o pohrebníctve a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, podľa ktorého ochranné pásmo pohrebiska podľa § 15 ods. 7 v znení účinnom do 31. decembra 2019 zaniká najneskôr 31. marca 2020, ak si obec všeobecne záväzným nariadením neustanoví inú šírku ochranného pásma pohrebiska skôr. A. B. si všeobecne záväzným nariadením neustanovilo inú šírku ochranného pásma pohrebiska do 31.03.2020, týmto dňom ochranné pásmo pohrebiska zaniklo, čím zároveň zaniklo aj obmedzenie znižujúce hodnotu nehnuteľností žalovaného, ako aj možnosť ich predaja. Je zrejmé, že obmedzenie znižujúce hodnotu nehnuteľností žalovaného malo charakter dočasný a nie trvalý, čo má vplyv na výšku jemu prislúchajúcej náhrady za obmedzenie užívania nehnuteľností z titulu vzniku ochranného pásma pohrebiska. Pri stanovení výšky náhrady za obmedzenie užívania nehnuteľností súd vychádzal z doby trvania obmedzenia užívania nehnuteľností 20 rokov (časové obdobie trvania vecného bremena pri neobmedzenom trvaní) ustanovenej vyhláškou č. 492 /2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov, avšak z dôvodu zmeny zákona č.131/2010 Z. z. o pohrebníctve v znení neskorších predpisov, obmedzenie v užívaní pozemkov z titulu ochranného pásma pohrebiska trvalo 15 rokov a 5 mesiacov. S poukazom na uvedené žalobca listom č. P - XXX/XXXX zo dňa 21.04.2021 vyzval žalovaného, aby alikvotnú časť náhrady spolu vo výške 53 953,82 Eur (z toho z istiny sumu 27 130,87 Eur a z úrokov z omeškania sumu 26 822,95 Eur) poukázal späť na účet A. B. ako žalobcu, a to najneskôr do 10 dní odo dňa, v ktorom mu bude doručená výzva. Žalovaný výzvu prevzal dňa 27.04.2021, avšak finančné prostriedky na účet žalobcu nepoukázal. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Žalobca má za to, že s poukazom na vyššie uvedené vzniklo medzi ním a žalovaným právny vzťah bezodôvodného obohatenia, t.j. záväzkový vzťah na základe zákona. Na základe tohto právneho vzťahu vzniklo žalobcovi právo požadovať časť poskytnutého plnenia naspäť a na strane žalovaného povinnosť časť tohto plnenia vrátiť. Bezodôvodné obohatenie vzniká bez ohľadu na zavinenie povinného subjektu. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že na strane žalovaného dochádza k bezodôvodnému obohateniu spočívajúceho v tom, že právny dôvod, na základe ktorého sa plnenie poskytlo odpadol. Na základe zákona č. 470/2005 Z.z. o pohrebníctve a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vzniklo dňom 01.11.2005 na časti pozemkov vo vlastníctve žalovaného ochranné pásmo pohrebiska. Tento právny stav pretrvával aj po prijatí nového zákona č. 131/2010 Z.z. o pohrebníctve a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, zákonom č. 398/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 131/2010 Z.z. o pohrebníctve a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Podľa § 36a ods. 5 zákona č. 131/2010 Z.z. o pohrebníctve v znení neskorších predpisov ochranné pásmo pohrebiska podľa § 15 ods. 7 v znení účinnom do 31. decembra 2019 zaniká najneskôr 31. marca 2020, ak si obec všeobecne záväzným nariadením neustanoví inú šírku ochranného pásma pohrebiska skôr, t. j. ochranné pásmo pohrebiska trvalo 15 rokov a 5 mesiacov. Žalobca však uhradil náhradu za obmedzenie užívania pozemkov na základe zákona a rozhodnutí súdov, ktoré vychádzali z právneho stavu, podľa ktorého išlo o trvalé obmedzenie, obmedzenie znižujúce hodnotu nehnuteľností, ako aj možnosť ich predaja. V dôsledku zmeny právnej skutočnosti (zmena legislatívy) tak odpadol právny dôvod na plnenie zo strany žalobcu v rozsahu, v akom plnil žalovanému. Súd na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu, ktorý špecifikoval v bodoch 10. až 18. odôvodnenia rozhodnutia dospel k názoru, že žaloba žalobcu dôvodná nie je, a preto ju zamietol. Súd prvej inštancie konštatoval, že k vzniku bezodôvodného obohatenia môže dôjsť aj úplne bez vôle zúčastnených subjektov (napr. v dôsledku zmeny právnej úpravy, v dôsledku nepredvídanej udalosti nezávislej na vôli účastníkov a. i.), (Bezodôvodné obohatenie, najpravo.sk, 19.01.2013). Zároveň následne sa vysporiadával s otázkou právoplatného rozhodnutia v konaní vedeného u Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/156/2007 ako aj otázkou retroaktivity právnej normy, a to zákona o pohrebníctve, pričom skonštatoval, že v predmetnom prípade sa nejedná o pravú retroaktivitu právnych noriem, nakoľko predmetná právna norma, na základe ktorej došlo k zrušeniu ochranného pásma pohrebiska, zakladá nový právny stav od jej účinnosti do budúcnosti, teda nejde o iné posudzovanie vzniku či nárokov z právnych vzťahov vzniknutých v minulosti do dňa jej účinnosti. Vznik právneho vzťahu náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, ani nároky z neho do dňa účinnosti právnej úpravy, na základe ktorej došlo k zrušeniu ochranného pásma pohrebiska, nie sú dotknuté, zmenili sa iba od účinnosti zákona (resp. od neskoršieho dňa uvedeného v zákone pri splnení ďalšej podmienky) do budúcnosti, pričom nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva pre žalovaného za obdobie do účinnosti zákona (resp. až do dňa 31.03.2020) zostal nedotknutý. Jedná sa teda o nepravú retroaktivitu, nakoľko zmenou právnej úpravy došlo k zrušeniu ochranného pásma pohrebiska do budúcnosti. Prítom nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie

ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 98/2010 zo dňa 29.06.2010). Samotný zákon takúto situáciu predpokladá v ustanoveniach o bezdôvodnom obohatení z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Súd dospel k záveru, že jediným legitímnym spôsobom, ako sa žalobca mohol po zmene právnej úpravy domáhať nároku na vrátenie pomernej časti uhradenej náhrady za zriadenie ochranného pásma pohrebiska, je žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobca bol pôvodne v konaní Okresného súdu Zvolen rozsudkom č. k. 14C/156/2007-1548 zo dňa 15.08.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/59/2018-1671 zo dňa 26.03.2019 zaviazaný zaplatiť terajšiemu žalovanému sumu 83.684,28 Eur s prísl., ďalej sumu 34.687,74 Eur s prísl. a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 7 %. Rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 02.05.2019. Rozsudok okresného súdu vychádzal z toho skutkového stavu, že terajší žalovaný nadobudol do vlastníctva stavebné pozemky, ktoré odo dňa 01.11.2005 účinnosťou zákona č. 470/2005 Z. z. o pohrebníctve postihlo obmedzenie spočívajúce v obmedzení vlastníckeho práva zriadením ochranného pásma pohrebiska - cintorína v lokalite B. - D.. Súd pri stanovení náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vychádzal z kontrolného znaleckého posudku č. XX/XXXX znalca E. L. K., kde bola ustálená všeobecná hodnota práv a závad pozemkov žalobcu v ochrannom pásme pohrebiska na sumu 222.000 Eur. Po modifikácii, že predmetom obmedzenia užívania pozemkov je výmera z týchto pozemkov 1.398 m², potom výška primeranej náhrady predstavovala sumu 83.684,28 Eur, ktorú okresný súd priznal aj s príslušenstvom. Odvolací súd žalobcovi priznal ešte navyše sumu 34.687,74 Eur s prísl. s odôvodnením, že pozemky vo vlastníctve žalobcu sú ako celok, teda aj v rozsahu nad 1 398 m² do 3 700 m² (t. j. vo výmere navyše 2032 m²) zaťažené ochranným pásmom pohrebiska vo verejnom záujme. Vo zvyšku (t. j. v sume 103.627,98 € s prísl.) bola žaloba zamietnutá z dôvodu premlčania nároku. Hmotnoprávnym základom priznaných nárokov bola skutočnosť, že žalobca nadobudol do vlastníctva stavebné pozemky, ktoré boli následne účinnosťou zákona č. 470/2005 Z. z. zasiahnuté ochranným pásmom pohrebiska určeného územným plánom, a tým došlo k obmedzeniu jeho vlastníckeho práva, za čo mu patrí náhrada, ako skonštatoval okresný súd aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach. Znalecký posudok, z ktorého súd vychádzal, stanovil jednorazovú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva ako náhradu za 20-ročné obmedzenie tohto vlastníckeho práva. Následne dňa 01.01.2020 nadobudol účinnosť zákon č. 398/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve. Podľa tohto zákona ochranné pásmo pohrebiska podľa § 15 ods. 7 v znení účinnom do 31.12.2019 zaniká najneskôr 31.03.2020, ak si obec všeobecne záväzným nariadením neustanoví inú šírku ochranného pásma pohrebiska skôr. V konaní nebolo sporné, že A. B. si všeobecne záväzným nariadením neustanovilo inú šírku ochranného pásma pohrebiska, čím ochranné pásmo pohrebiska zaniklo. Tým zaniklo aj obmedzenie znižujúce hodnotu nehnuteľností žalovaného, ako aj možnosť ich predaja. Obmedzenie vlastníckeho práva teda trvalo od 01.11.2005 (účinnosť zákona č. 470/2005 Z. z.) do 31.03.2020 (zákon č. 398/2019 Z. z. v spojení s podmienkou neustanovenia inej šírky ochranného pásma žalobcom). Dĺžka obmedzenia vlastníckeho práva teda predstavovala 14 rokov a 5 mesiacov. Žalobca výpismi z účtu preukázal, že žalovanému plnil dňa 30.05.2019 sumu 90.000 € a dňa 09/07/2019 sumu 145.417,62 €, t. j. uhradil žalovanému náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva aj s príslušenstvom. Žalobca sa domáha od žalovaného vrátenia bezdôvodného obohatenia za 15 rokov a 5 mesiacov neexistencie obmedzenia vlastníckeho práva po tom, čo žalovanému uhradil náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva v sume 118.372,02 € s prísl., ktorá predstavuje nepremličanú časť náhrady vypočítanej v sume 222.000 € s prísl. ako 20 ročné trvanie obmedzenia vlastníckeho práva kontrolným znaleckým posudkom č. XX/XXXX E. K. podaným v pôvodnom konaní Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/156/2007. Premlčanie predstavuje v zmysle § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka inštitút občianskeho práva, na základe ktorého sa po uplynutí zákonom stanovenej lehoty nemožno úspešne domáhať na súde priznania tohto práva súdnym rozhodnutím, ak povinná strana premlčanie namietne. Právo však nezaniká, ale existuje ako naturálne právo, t. j. jeho dobrovoľné splnenie sa nepovažuje za bezdôvodné obohatenie. Po úhrade došlo k zmene právnej úpravy, ktorá znamenala po splnení ďalšej podmienky (neustanovenie si ochranného pásma pohrebiska všeobecne záväzným nariadením žalobcu) zrušenie obmedzenia tohto vlastníckeho práva odo dňa 31.03.2020, čo znamená, že obmedzenie trvalo 14 rokov a 5 mesiacov (žaloba žalobcu vychádza z nesprávneho výpočtu 15 rokov a 5 mesiacov). Náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva podľa uvedeného znaleckého posudku za obdobie 14 rokov a 5 mesiacov predstavuje $222.000/20 \times 14 + 222.000/20/12 \times 5 = 160.025$ € s prísl. Toto je teda celá suma istiny nároku žalovaného na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva za 14 rokov a 5 mesiacov aj vrátane naturálneho práva žalovaného, ktoré bolo v čase rozhodovania súdov v konaní sp. zn. 14C/156/2007 a aj v súčasnosti je premlčané. Žalobca zaplatil na základe tohto predchádzajúceho konania a rozhodnutí súdov nepremličanú sumu vo výške 118.372,02 € s prísl.. Nezaplatil už teda premlčanú časť vo výške 160.025 € - 118.372,02 € =

41.652,98 € s prísl.. Toto je teda časť nároku, na ktorú má ešte žalovaný hmotnoprávny nárok za obdobie obmedzenia vlastníckeho práva 14 rokov a 5 mesiacov, avšak je premlčaný a stále nedošlo k úhrade žalobcom. Žalovaný teda ani v súčasnej dobe nemá uhradenú plnú výšku náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa znaleckého posudku za 14 rokov a 5 mesiacov, počas ktorých toto obmedzenie trvalo (jeho právo, hoci v naturálnej forme, stále trvá). Žalobca sa zároveň v predmetnom konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 53.953,82 € (istina 27.130,87 € a prísl. vo výške 26.822,95 €), ktorá suma 27.130,87 € predstavuje pomernú časť za 4 roky a 7 mesiacov z uhradenej sumy 118.372,02 € (len z nepremličaného priznaného a následne vyplateného nároku) za 20 rokov trvania obmedzenia vlastníckeho práva žalovaného. Súd bol toho názoru, že nakoľko žalovaný mal v pôvodnom konaní hmotnoprávny nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vo výške 222.000 €, z čoho pomerná časť za obdobie od vzniku ochranného pásma pohrebiska do zániku obmedzenia jeho vlastníckeho práva predstavuje 160.025 € istiny, pričom uhradených bolo 118.372,02 € istiny, nevznikol tu nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný sa prijatím sumy 118.372,02 € bezdôvodne neobohatil. Na prijatie sumy 118.372,02 € mal totiž voči žalobcovi právny dôvod spočívajúci v čiastočne súdmi priznanom, čiastočne naturálnom práve náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva v sume 222.000 €, po obmedzení času obmedzenia vlastníckeho práva zmenou právnej úpravy v sume 160.025 €. Preto súd žalobu v časti istiny 27.130,87 Eur považoval za nedôvodnú. Čo sa týka žalovaného príslušenstva - úrokov z omeškania v sume 26 822,95 Eur, ktoré je časťou žalovaného nároku, súd ani v tejto časti nepovažoval žalobu za dôvodnú, nakoľko ak skonštatoval, že žalovaný prijal sumu istiny vo výške 118.372 Eur ako splnenie jeho pohľadávky voči žalobcovi a nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu ani pri prijatí príslušenstva k uvedenej pohľadávke. Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Vec právne posúdil podľa § 100 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 36a ods. 5 zákona č. 161/2010 Z. z. o pohrebníctve. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a úspešnej strane sporu – žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v plnom rozsahu, pričom uviedol odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku. V konkrétnostiach k odvolaciemu dôvodu zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP - nesprávne právne posúdenie veci súdom uviedol, že hoci súhlasí s právnym názorom súdu, že v prípade zmeny zákona o pohrebníctve sa pri zrušení ochranného pásma pohrebiska jednalo o nepravú retroaktivitu, a že na základe zmeny právnych predpisov môže pri nepravej retroaktivite dôjsť k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia namietal, že súd nedostatočne posúdil právny stav a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď ďalej nepokračoval v úvahe, či žalobcovi skutočne vznikol nárok na úhradu bezdôvodného obohatenia, resp. nárok nepriznal s poukazom na premlčanie časti nároku žalovaného v predchádzajúcom súdnom konaní týkajúcom sa nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemkom z titulu vzniku ochranného pásma pohrebiska. Vo vzťahu k odvolacej námietke - súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolateľ uviedol, že sa domnieva, že súd pri rozhodovaní o tom, že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzal z nesprávneho skutkového stavu a z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď konštatoval, že žalovaný mal v pôvodnom konaní hmotnoprávny nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vo výške 222.000,- Eur, z čoho pomerná časť za reálny čas, počas ktorého bolo vlastnícke právo žalovaného obmedzené, bola vo výške 160.025,- Eur a žalobca uhradil žalovanému istinu len vo výške 118.372,- Eur. Žalobca poukázal na účet žalovaného (v konaní 14C/156/2007 žalobcu) z titulu trvalého obmedzenia vlastníckeho práva z dôvodu vzniku ochranného pásma pohrebiska spolu sumu vo výške 235.417,- Eur, z čoho istina bola vo výške 118.372,- Eur a úroky z omeškania vo výške 117.045,60 Eur, keď dňa 30.05.2019 bola na účet žalovaného uhradená suma 90.000,- Eur a dňa 09.07.2019 suma 145.417,62 Eur. Obmedzenie vlastníckeho práva žalovaného trvalo od 01.11.2005 do 31.03.2020; dĺžka obmedzenia vlastníckeho práva predstavovala obdobie 14 rokov a 5 mesiacov. Nárok priznaný žalovanému rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/156/2007-1548 zo dňa 15.08.2017 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/59/2018-1671 zo dňa 26.03.2019 bol vo výške 118.372,- Eur s príslušenstvom. Pri výpočte sumy za trvalé obmedzenie vlastníckeho práva vychádzal súd v predchádzajúcom súdnom konaní z vyhlášky č. 492/2004 Z. z. NS SR o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov z obdobia 20 rokov, čo bolo obdobie, za ktoré súd priznal žalobcovi finančnú náhradu vo výške 118.372,- Eur s príslušenstvom. V aktuálnom spore sa žalobca domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie štyroch rokov a 7 mesiacov, nakoľko došlo k zmene zákona a trvalé obmedzenie vlastníckeho práva sa zmenilo na dočasné s trvaním kratším ako obdobie, za

ktoré bola náhrada žalovanému súdnym rozhodnutím priznaná. Žalobca má za to, že nárok v tejto časti súd nesprávne právne posúdil. Žalobca pri určovaní výšky svojho nároku vychádzal zo sumy vyplatenej žalovanému na základe rozsudkov súdu pomerne k časovému obdobiu reálneho trvania ochranného pásma pohrebiska po zmene zákona o pohrebníctve. Žalovaný pritom výšku nárok žalobcu v konaní nespochybnil. Žalobca sa domnieva, že súd by mal vychádzať zo skutočnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, v ktorej výška bola určená právoplatným súdnym rozhodnutím, a teda, že žalovanému bola priznaná náhrada vo výške 118.372,- Eur za dobu trvalého obmedzenia vlastníckeho práva. Žalobca má za to, že súd vychádzal z nesprávne posúdeného právneho stavu a nesprávne posúdil skutkový stav, nakoľko súd v pôvodnom konaní priznal žalovanému určitú sumu ako náhradu za trvalé obmedzenie vlastníckeho práva a časť náhrady žalovanému nepriznal z dôvodu uplatnenia námietky premlčania. Pri zvažovaní nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia by mal súd vychádzať práve z tejto sumy a nezaoberať sa naturálnym nárokom žalovaného, ktorý súd v pôvodnom konaní na základe námietky premlčania zamietol. Súd sa v odôvodnení síce zaoberal analýzou vzniku nároku na bezdôvodné obohatenie, ale svoj právny názor nesprávne aplikoval na skutkový stav, zistením ktorého sa nedostatočne zaoberal. Súd síce sčasti správne posúdil vznik hmotnoprávneho nároku na bezdôvodné obohatenie, avšak toto posúdenie nesprávne aplikoval na skutkový stav a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keď dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na vyplatenie bezdôvodného obohatenia z dôvodu nezaplatenia premlčaného naturálneho nároku žalovaného. Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v konkrétnosti namietal, že podľa žalobcu súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil rozsudok. Rozhodnutie považuje žalobca za zmätočné, arbitrárne, nepreskúmateľné a podľa názoru žalobcu porušujúce právo na spravodlivý proces, keď sa súd podľa názoru žalobcu nedostatočne zaoberal otázkou, či žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Vo vzťahu k odvolacej námietke - konanie má inú vadu, žalobca v odôvodnení len poukázal na tento odvolací dôvod, odbornú literatúru, rozhodnutia súdov - v konkrétnostiach neuviedol v čom má spočívať naplnenie odvolacej námietky, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie alebo, aby ho zmenil tak, že pôvodnej žalobe žalobcu vyhovie v plnom rozsahu.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd veľmi podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie a v rámci jeho odôvodnenia podrobne uviedol právne predpisy, na základe ktorých postupoval a právne úvahy, ktorými sa riadil. Poukázal na bod 27., 39. a 40. odôvodnenia. Súd správne uvádzal, že hmotnoprávny nárok žalovaného na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva bol vo výške 222.000,- Eur, ale súdmi nebol v tom rozsahu priznaný len pre vznesenú námietku premlčania zo strany žalobcu, ktorá však nespôsobilá zánik nároku žalovaného na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, ktorá preto v časti ďalej existuje vo forme naturálnej obligácie. Preto bola úvaha súdu v bode 39. a 40. správna, keď pri posudzovaní rozsahu hmotnoprávneho nároku žalovaného vychádzal zo sumy 222.000,- Eur. K odvolaciemu dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, žalovaný uviedol, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo, lebo skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním bez najmenších pochybností preukazoval vznik hmotnoprávneho nároku žalovaného na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vo výške 222.000,- Eur (v pôvodnom súdnom konaní). Podstata odvolania žalobcu tu smeruje k tomu, že súd by nemal prihliadať na hmotnoprávny nárok v rozsahu 222.000,- Eur, ale len v rozsahu, v ktorom nebol premlčaný. Súd v bode 39. a 40. odôvodnenia rozhodnutia uviedol presný postup ako dospel k záveru, že nárok žalobcu je nedôvodný. Žalovaný sa bezdôvodne na jeho úkor neobohatil, dokonca uviedol matematický výpočet, na základe ktorého dospel k tomuto záveru, ktorý je logický, vyplýva z vykonaného dokazovania a zo strany súdu je aj riadne odôvodnený. K odvolacím dôvodom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, berúc do úvahy námietku žalobcu v podanom odvolaní, keď namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, podľa žalovaného súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, vysporiadal sa so všetkými relevantnými otázkami, ktoré boli dôležité pre jeho rozhodnutie. Pri odvolacom dôvode, že konanie má inú vadu, žalobca cituje len odbornú literatúru, ale žiadnu konkrétnu vadu, ku ktorej došlo v tomto konaní však neuvádza, preto v tejto časti jeho odvolanie možno považovať za neodôvodnené. Žalovaný rozhodnutie súdu považuje za riadne

odôvodnené. Súd sa v rámci odôvodnenia rozhodnutia vysporiadal so všetkými právne a skutkovo relevantnými otázkami, dôležitými pre rozhodnutie. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. V dôsledku odvolania podaného žalobcom krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalobcu, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania zistil a v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ustanovenie § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Preskúmaním veci zároveň odvolací súd dospel k názoru, že súd prvej inštancie vo veci vykonal správne právne hodnotenie a rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu dôvodné nie je a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

8. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia. Zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

8.1 K odvolacej námietke žalobcu (v odvolaní označenej ako Ad 1), že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď v konkrétnostiach žalobca k tejto odvolacej námietke uviedol, že s názorom súdu, že na základe zmeny právnych predpisov môže pri nepravej retroaktívite dôjsť k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, sa stotožňuje, avšak má za to, že súd nedostatočne posúdil právny stav a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď ďalej nepokračoval v úvahe, či žalobcovi skutočne vznikol nárok na úhradu bezdôvodného obohatenia, resp. nárok nepriznal s poukazom na premlčanie časti nároku žalovaného v predchádzajúcom súdnom konaní týkajúcom sa nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemkom z titulu vzniku ochranného pásma pohrebiska, odvolací súd uvádza, že žalobca v tejto odvolacej námietke dostatočne nešpecifikoval v čom spočíva táto odvolacie námietka, a to konkrétne akého nesprávneho právneho posúdenia veci sa mal súd prvej inštancie (berúc do úvahy túto konkrétnu odvolaciu námietku žalobcu v podanom odvolaní) dopustiť, z týchto dôvodov ani odvolací súd nemôže posúdiť takto žalobcom špecifikovaný odvolací dôvod, berúc do úvahy aj ustanovenie § 380 ods. 1 a § 373 ods. 1 posledná veta CSP, keď odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi a zároveň súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

8.2 Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu (označenej ako Ad 2 v podanom odvolaní) – rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď žalobca v konkrétnostiach v odvolaní uviedol, že sa domnieva, že súd vychádzal z nesprávneho skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci, keď konštatoval, že žalovaný mal v pôvodnom konaní hmotnoprávny nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vo výške 222.000,- Eur z čoho pomerná časť za reálny čas, počas ktorého bolo vlastnícke právo žalovaného obmedzené bola vo výške 160.025,- Eur a žalobca uhradil žalovanému istinu len 118.372,- Eur, uvádzajúc, že A. B. poukázalo na účet žalobcu spolu sumu 235.417,- Eur z čoho istina bola vo výške 118,372,- Eur, úroky z omeškania vo výške 117.045,60

Eur. Dňa 30.05.2019 bola na účet žalovaného uhradená suma 90.000,- Eur a dňa 09.07.2019 suma 145.417,62 Eur. Obmedzenie vlastníckeho práva žalovaného trvalo od 01.11.2005 do 31.03.2020, pričom dĺžka obmedzenia vlastníckeho práva predstavovalo obdobie 14 rokov a 5 mesiacov. Nárok priznaný žalovanému rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/156/2007 – 1548 zo dňa 15.08.2017 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/59/2018 – 1671 zo dňa 26.03.2019 bolo vo výške 118.372,- Eur s príslušenstvom. Žalobca pri určovaní výšky nároku vychádzal zo sumy vyplatenej žalovanému na základe rozsudkov súdu pomerne k časovému obdobiu reálneho trvania ochranného pásma pohrebiska po zmene zákona o pohrebníctve. Žalovaný pritom výšku nároku žalobcu v konaní nespochybnil. Podľa žalobcu by súd mal vychádzať zo skutočnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, ktorej výška bola určená právoplatným súdnym rozhodnutím, a teda, že žalovanému bola priznaná náhrada vo výške 118.372,- Eur za dobu trvalého obmedzenia vlastníckeho práva a nezaoberať sa naturálnym nárokom žalovaného, ktorý súd v pôvodnom konaní na základe námietky premlčania zamietol. Podľa žalobcu súd sa v odôvodnení síce zaoberal analýzou vzniku nároku na bezdôvodné obohatenie, ale svoj názor nesprávne aplikoval na skutkový stav, zistením ktorého sa nedostatočne zaoberal. Súd síce sčasti správne posúdil vznik hmotnoprávneho nároku na bezdôvodného obohatenie, avšak toto posúdenie nesprávne aplikoval na skutkový stav a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že ju nepovažuje za dôvodnú. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku skonštatoval skutkový stav veci správne berúc do úvahy dôkazy vykonané v konaní. Mal za preukázané, že žalobca žalovanému plnil dňa 30.05.2019 sumu 90.000,- Eur a dňa 09.07.2019 sumu 145.417,62 Eur, čím uhradil žalovanému náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva aj s príslušenstvom, keď uhradil rozhodnutiami súdu priznanú istinu vo výške 118.372,02 Eur a zvyšnú čiastku predstavovala úhrada úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie, berúc do úvahy vykonané dokazovanie, právne ustálil skutkový stav, ktorý podrobne uviedol v bodoch 35. až 38. rozsudku, s ktorým ustálením skutkového stavu sa odvolací súd stotožňuje a je ním viazaný. Súd prvej inštancie v bode 39. až 40. odôvodnenia rozsudku podrobne uviedol myšlienkovú líniu, z ktorej vychádzal pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcu a zároveň uviedol podrobne výpočet vychádzajúc z výšky náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva žalovaného. Súd urobil prepočet (v bode 39. odôvodnenia) náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa uvedeného znaleckého posudku, a to za obdobie 14 rokov a 5 mesiacov, t.j. za existujúcu dĺžku obmedzenia vlastníckeho práva berúc do úvahy, že ochranné pásmo pohrebiska zaniklo dňom 31.03.2020 v zmysle § 15 ods. 7 zákona č. 131/2010 Z.z. o pohrebníctve, ktorý bol zmenený a doplnený zákonom č. 398/2019 Z.z.. Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne vychádzal pri výpočte zo znaleckého posudku a správne dospel k záveru, že pri posudzovaní nároku žalobcu uplatneného predmetnou žalobou je potrebné posúdiť existenciu hmotnoprávneho nároku žalovaného – nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva žalovaného, berúc do úvahy, že obmedzenie jeho vlastníckeho práva trvalo 14 rokov a 5 mesiacov, a teda nie za 20 ročné obmedzenie vlastníckeho práva, ako bolo stanovené v znaleckom posudku, ktorý stanovil náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva ako náhradu za 20 ročné obmedzenie vlastníckeho práva žalovaného. Súd v odôvodnení rozhodnutia presne uviedol spôsob výpočtu, ktorý spôsob výpočtu žalobca v podanom odvolaní ani nenamietal, namietal len skutočnosť, že podľa neho súd by mal vychádzať zo skutočnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, ktorej výška bola určená právoplatným súdnym rozhodnutím, teda zo sumy 118.372,- Eur a nezaoberať sa naturálnym nárokom žalovaného. Túto odvolaciu námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Aj podľa názoru odvolacieho súdu za situácie, že uplatnený nárok žalovaným za obmedzenie vlastníckeho práva, ktorý bol stanovený znaleckým posudkom čiastkou 222.000,- Eur za obdobie 20 rokov nebol žalovanému (v konaní Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 14C/156/2007) priznaný len z dôvodu vznesenej námietky premlčania, naďalej trvá za obdobie skutočnej doby obmedzenia vlastníckeho práva žalovaného, keďže nedošlo k zániku práva, ale len k premlčaniu práva. Teda právo žalovaného na náhradu, a to náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, bolo potrebné posudzovať práve s prihliadnutím na výšku náhrady, ktorá bola stanovená znaleckým posudkom v predmetnom konaní berúc do úvahy dĺžku skutočného obmedzenia vlastníckeho práva žalovaného, čo predstavovalo 14 rokov a 5 mesiacov. Premlčaním práva právo ako také nezaniká, existuje naďalej v naturálnej forme; len súdnym rozhodnutím v prípade námietky protistrany nemožno takéto premlčané právo priznať. Prijatím hoc aj premlčaného práva nedochádza k vzniku bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie teda správne v bode 40 odôvodnenia rozsudku zdôvodnil, prečo nevznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, berúc do úvahy, že žalovaný mal v pôvodnom konaní hmotnoprávny nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vo výške 222.000,- Eur, z čoho pomerná časť za obdobie od vzniku ochranného pásma pohrebiska do zániku obmedzenia jeho vlastníckeho práva, t.j. do 31.03.2020, teda za 14 rokov a 5 mesiacov predstavuje čiastku 160.025,- Eur istiny, pričom žalobca uhradil žalovanému

na istine len čiastku 118.372,02 Eur. Správne súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalobcovi nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný prijatím sumy 118,372,02 Eur sa bezdôvodne neobohatil. Odvolací súd poukazuje aj na už súdom prvej inštancie uvádzané rozhodnutia vyšších súdnych autorít, predovšetkým vo vzťahu k existencii pôvodného hmotnoprávneho nároku, keď rozhodujúcou okolnosťou pre posúdenie uplatneného nároku je existencia hmotnoprávneho nároku. Pokiaľ žalobca okrem istiny 118.372,02 Eur uhradil aj ďalšiu čiastku, keď nebola sporná úhrada zo strany žalobcu žalovanému celkovo čiastky 235.417,62 Eur, zvyšnú čiastku nad sumu 118.372,02 Eur zaplatil žalobca žalovanému z titulu príslušenstva, a to súdom priznaných úrokov z istiny 118.372,02 Eur, pričom súd správne konštatoval, že za situácie, že žalovaný prijal sumu istiny vo výške 118,372,02 Eur ako plnenie jeho pohľadávky voči žalobcovi a nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu ani pri prijatí príslušenstva k uvedenej pohľadávke.

8.3 Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného (v odvolaní označeného ako Ad 3) – súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď v konkrétnostiach namietal žalobca nedostatočné odôvodnenie rozsudku, čím podľa žalobcu došlo k odopretiu spravodlivosti súdom, k odopretiu prístupu k nestrannému súdu a k porušeniu (odňatiu) práva na spravodlivý súdny proces, dôvodiac, že rozhodnutie žalobca považuje za zmätočné, arbitrárne, nepreskúmateľné, podľa jeho názoru porušujúce právo na spravodlivý proces; súd sa nedostatočne zaoberal otázkou, či žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uvádza, túto odvolaciu námietku nemožno považovať za dôvodnú. Odvolací súd uvádza, že v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Len v prípade, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 je nepreskúmateľné, pričom takéto rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý proces, pričom odvolací súd preskúmaním odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie dospel k názoru, že odôvodnenie rozhodnutia takýmito vadami netrpí. Z odôvodnenia rozhodnutia je zistiteľné ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav, ako ho právne posúdil, odôvodnenie spĺňa náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP, keď v odôvodnení rozhodnutia súd uviedol čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, súd jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, zdôvodnil ako vec právne posúdil, odkázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax. Zároveň súd dbal, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dostatočným spôsobom svoje rozhodnutie zdôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať za zmätočné, arbitrárne ani nepreskúmateľné, keď súd prvej inštancie dostatočným spôsobom objasnil dôvody, pre ktoré rozhodol výrokom rozsudku, zároveň uviedol skutkový stav a aj právne posúdenie veci. Tento odvolací dôvod preto odvolací súd nepovažuje za dôvodný.

Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní uvádzal aj odvolací dôvod – konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tento odvolací dôvod žiadnym spôsobom vo vzťahu k predmetnej veci nezdôvodnil, keď poukázal iba na literatúru, avšak žiadnym spôsobom nešpecifikoval, v čom má spočívať odvolací dôvod – konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto tento odvolací dôvod odvolací súd ani nemohol podrobiť odvolaciemu prieskumu, keďže nebol dostatočne špecifikovaný a odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi a zároveň súd na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva.

9. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu, ktorý zistil súd prvej inštancie s prihliadnutím na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, po vyhodnotení odvolania žalobcu ako nedôvodného, berúc do úvahy všetko už vyššie uvedené, rozsudok súdu prvej inštancie postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil vo veci samej a tiež aj v závislom výroku o trovách konania, keď súd prvej inštancie v časti trov konania rozhodol pri právnej aplikácii ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol postupom v zmysle § 262 ods. 1, § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Keďže v odvolacom konaní bol úspešnou stranou sporu žalovaný, odvolací súd uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

11. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).